

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATerea DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: cncd@cncd.org.ro

**HOTĂRÂREA NR. 563
din 12.08.2008**

Dosar nr.: 501/2008

Petiția nr.: 9116/01.07.2008

Petent: P N

Reclamat: Ministerul Muncii, Familiei și Egalității de Șanse

Obiect: acordarea indemnizației pentru creșterea copilului

I. Părțile

1. Petent

P N

2. Reclamat

Ministerul Muncii, Familiei și Egalității de Șanse

II. Procedura de citare

În temeiul art. 20, alin. 4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura de citare a părților.

Prin adresa înregistrată cu nr. 9631 din 14.07.2008 a fost citat petentul. Prin adresa înregistrată cu nr. 9631 din 14.07.2008 a fost Ministerul Muncii, Familiei și Egalității de Șanse prin reprezentant, pentru termenul stabilit de Consiliu la data de 7.08.2008.

La termenul din data de 7.08.2008, părțile nu s-au prezentat.

Ministerul Muncii, Familiei și Egalității de Șanse a transmis o adresă scrisă nr. 3249/6.08.2008 prin care și-a exprimat punctul de vedere cu privire la situația sesizată.

III. Susținerile părților

Susținerile petentului

Astfel cum rezultă din petiția adresată Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, petenta este angajată în funcția de asistentă medicală la Spitalul Municipal de Urgență București cu un salariu de 1230 RON. În urma nașterii copilului a intrat în concediul de creștere a copilului. Potrivit legislației în vigoare, în prezent beneficiază de plata indemnizației de creștere a copilului de 600 RON/lună și de alocația copilului în cuantum de 200 RON/lună.

Petenta consideră că acordarea indemnizației de creștere a copilului în cuantum fix de 600 RON/lună, indiferent de contribuția anterioară la bugetul de stat, este discriminatorie. Petenta consideră că persoanele care contribuie mai mult la bugetul de stat ar trebui să beneficieze de o sumă mai mare, proporțional cu contribuția lor.

Sustinerile Ministerului Muncii, Familiei și Egalității de Șanse

Prin adresa înregistrată cu nr. 3249 din 6.08.2008, Ministerul Muncii, Familiei și Egalității de Șanse arată că începând cu 1 ianuarie 2006 a intrat în vigoare OUG nr. 148/2005 cu modificările și completările ulterioare, aprobată prin Legea nr. 7/2007, act normativ care înlocuiește prevederile legale referitoare la acordarea indemnizației pentru creșterea copilului cuprinse în Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, precum și în alte acte normative care reglementau înainte de 1 ianuarie 2006 acordarea indemnizației pentru creșterea și îngrijirea copilului până la 2 ani și respectiv 3 ani în cazul copilului cu handicap.

Prin acest act normativ s-a externalizat prestația din bugetul asigurărilor, fiind trecută la bugetul de stat și s-a instituit un buget unic noncontributiv potrivit căruia indemnizația pentru creșterea copilului se acordă în sumă fixă, eliminând diferențierile și discriminările anterioare existente între categorii profesionale care realizau același venit, dar care beneficiau de indemnizații în cuantumi diferite.

Potrivit adresei Ministerului Muncii, Familiei și Egalității de Șanse, indemnizația pentru creșterea copilului a devenit o prestație socială care se acordă din bugetul de stat persoanelor care fac dovada a 12 luni de activitate înaintea datei nașterii copilului. Așadar, această prestație este menită să asigure tuturor familiilor active profesional, indiferent de câștigurile pe care acestea le realizează, condiții egale de creștere a copiilor.

Astfel, indemnizația pentru creșterea copilului, așa cum este reglementată în prezent, este egală pentru toți beneficiarii și nu privește veniturile realizate de aceștia, nu are caracter contributiv și nu se raportează la valoarea contribuției pe care o datorează o persoană care este activă pe piața muncii.

IV. Motivele de fapt și de drept

În fapt, Colegiul Director, reține că petenta, prin plângerea înregistrată cu nr. 9116 din 1.07.2008, consideră că acordarea în cunatum fix a indemnizației de creștere a

copilului, indiferent de cuantumul cotizației persoanei respective la bugetul de stat, este discriminatorie.

În drept, Colegiul Director reține următoarele:

Constituția României, prin art. 16 alin. 1 garantează dreptul la egalitate: „Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări”. Potrivit **Constituției României**, art. 20 alin 1, „Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.

Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art 14 prevede: „Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta convenție trebuie să fie asigurată fără nici o deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională și socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație”.

Protocolul nr. 12 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art 1 prevede interzicerea generală a discriminării:

„1. Exercitarea oricărui drept prevăzut de lege trebuie să fie asigurată fără nici o discriminare bazată, în special, pe sex, pe rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau oricare altă situație.

2. Nimeni nu va fi discriminat de o autoritate publică pe baza oricăruia dintre motivele menționate în paragraful 1.”

Ordonanța de Guvern nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare (în continuare **O.G. nr. 137/2000**), republicată, la art. 2 alin 1 stabilește: „Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.”

Conform art 2, al (4) din **O.G. nr. 137/2000**, republicată: „Orice comportament activ ori pasiv care, prin efectele pe care le generează, favorizează sau defavorizează nejustificat ori supune unui tratament injust sau degradant o persoană, un grup de persoane sau o comunitate față de alte persoane, grupuri de persoane sau comunități atrage răspunderea contravențională conform prezentei ordonanțe, dacă nu intră sub incidența legii penale.”

În conformitate cu **O.G. nr. 137/2000**, republicată, CNCD este „garant al respectării și aplicării principiului nediscriminării, în conformitate cu legislația internă în vigoare și cu documentele internaționale la care România este parte” (art. 16), fiind „responsabil cu aplicarea și controlul respectării prevederilor prezentei legi în domeniul său de activitate, precum și în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din curpulsul actelor normative sau administrative care contravin principiului nediscriminării” (art. 18).

Ordonanța de urgență nr. 148 din 3 noiembrie 2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului, actualizată, are următoarele prevederi relevante:

„În vederea realizării obiectivelor înscrise în Programul de guvernare, cu privire la îmbunătățirea standardului de viață al persoanelor vârstnice, pentru aceasta fiind necesară consolidarea financiară a sistemului public de pensii, prin externalizarea din bugetul asigurărilor sociale de stat a prestațiilor care nu au natura contributivă sau nu au legatură cu riscurile sociale asigurate,

din necesitatea îmbunătățirii echilibrului social-economic al familiei, prin susținerea acesteia în vederea creșterii copilului, în scopul stimulării creșterii natalității și diminuării fenomenului de abandon al copiilor,

pentru asigurarea cadrului legal necesar aplicării acestor măsuri care presupun modificări, pentru anul 2006, în structura bugetului asigurărilor sociale de stat și în aceea a bugetului de stat, fapt ce impune reflectarea în bugetele anului 2006 a sumelor necesare,

având în vedere ca măsura de susținere, din surse exterioare bugetului asigurărilor sociale de stat, a finanțării unor drepturi de asigurări sociale care nu au o legatură directă cu drepturile de pensie a fost inclusă în aprilie 2004 în Planul de acțiune PAL, ca una dintre acțiunile prevăzute pentru realizarea condiționalităților pentru "PAL 2", corespunzător obiectivului specific "Îmbunătățirea sustenabilității financiare a sistemului de pensii", elemente care vizează interesul public și constituie situații de urgență,

ținând seama de faptul ca neadoptarea de măsuri imediate, prin utilizarea de proceduri de legiferare pe calea ordonanței de urgență a Guvernului, ar conduce la grevarea în continuare a bugetului asigurărilor sociale de stat, în detrimentul pensiilor, afectând astfel interesele persoanelor vârstnice, cu plata unei prestații care nu constituie un risc social, așa cum este definit de instrumentele juridice internaționale, la imposibilitatea respectării angajamentelor privind politica de protecție socială asumate în Programul de guvernare 2005-2008 și în documentele de poziție întocmite în urma negocierilor de aderare la Uniunea Europeană, precum și la imposibilitatea elaborării procedurilor de implementare necesare aplicării acestui act normativ,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,
Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. 1

(1) Începând cu data de 1 ianuarie 2006, persoanele care, în ultimul an anterior datei nașterii copilului, au realizat timp de 12 luni venituri profesionale supuse impozitului pe venit potrivit prevederilor Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, beneficiază de concediu pentru creșterea copilului în vârstă de până la 2 ani sau, în cazul copilului cu handicap, de până la 3 ani, precum și de o indemnizație lunară în cuantum de 800 lei (RON).

[...]

Art. 2

Începând cu data de 1 ianuarie 2007, cuantumul indemnizației prevăzute la art. 1 alin. (1) este de 600 lei (RON)."

Colegiul director constată următoarele că prin aplicarea prevederilor **O.U.G. nr. 148/2005**, persoanele cu venituri mai mari au cunoscut o diminuare drastică a veniturilor lor, iar prevederile respective nu sunt de natură a „sprijini” familia, de a „îmbunătăți echilibrul social-economic al familiei, prin susținerea acesteia în vederea creșterii copilului” ci, din contră, are un caracter negativ asupra nivelului de trai al

acestor persoane. Indemnizația pentru creșterea copilului în vârstă de până la 2 ani nu și îndeplinește funcția declarată de „înlocuire a venitului salarial”.

Statul încalcă principiul tratamentului egal nu doar atunci când pe parcursul elaborării legilor sau a aplicării acestora distinge între persoane care sunt în situații analoage, dar și atunci când în procesul de elaborare a legilor sau a aplicării acestora nu ia în considerare diferențele efective între diferite categorii de persoane și reglementează în mod similar aplicarea unei măsuri pentru persoane care nu se află în situații comparabile. Colegiul Director constată că prin **O.U.G. 148/2005** se instituie un tratament discriminatoriu între diferite categorii socio-profesionale deoarece se aplică aceeași măsură unor persoane aflate în situații diferite.

Având în vedere prevederile art. 20, alin. 6 din O.G.nr. 137/2000 cu privire la invocarea datelor statistice ca mijloace de probă, Colegiul director al CNCD a avut în vedere, în analizarea petiției, și componența de discriminare pe criteriul de gen.

Având în vedere faptul că potrivit datelor statistice oferite de către Ministerul Muncii, Familiei și Egalității de Șanse (date statistice preluate de pe site-ul [http://www.mmuncii.ro/pub/imagemanager/images/file/statistica/buletin%20statistic/2008/asistenta1\(61\).pdf](http://www.mmuncii.ro/pub/imagemanager/images/file/statistica/buletin%20statistic/2008/asistenta1(61).pdf)) pentru anul 2007 „Din totalul de beneficiari de indemnizație pentru creșterea copilului și stimulent, 41.226 sunt bărbați, ceea ce reprezintă 20 % din numărul total de beneficiari.” fapt ce demonstrează că există o discriminare indirectă bazată pe criteriul de gen, 80% din beneficiarii acestei indemnizații fiind femei.

De asemenea, pentru primul semestru al anului 2008, potrivit datelor statistice date publicității pe același site al Ministerului Muncii, Familiei și Egalității de Șanse, „Din totalul de beneficiari de indemnizație pentru creșterea copilului 21,6 % sunt bărbați.”

Curtea Europeană a Drepturilor Omului, legat de articolul 14 (*Interzicerea discriminării*) al **Convenției Europene a Drepturilor Omului**, ratificată de **România prin Legea 30/1994**, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din **Convenție**, atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „*trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă*”. Astfel, Curtea a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate. (vezi CEDH, 18 februarie 1991, Fredin c/Sueda, parag.60, 23 iunie 1993, Hoffman c/Autriche, parag.31, 28 septembrie 1995, Spadea et Scalabrino c/Italia, 22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75.

În hotărârea dată în cazul THLIMMENOS vs. GRECIA din 6 aprilie 2000, Curtea a concluzionat că „*dreptul de a nu fi discriminat, garantat de Convenție, este încălcat nu numai atunci când statele tratează în mod diferit persoane aflate în situații analoage, fără a oferi justificări obiective și rezonabile, dar și atunci când statele omit să trateze diferit, tot fără justificări obiective și rezonabile, persoane aflate în situații diferite, necomparabile*”.

Colegiul director a trimis un punct de vedere la solicitarea Consiliului Superior al Magistraturii, în care se arată următoarele:

„Sistemul actual de acordare a indemnizației pentru creșterea copilului nu este unul echitabil întrucât se bazează doar pe principiul solidarității neluându-se în seamă venitul și contribuția diferită a salariaților la bugetul de stat, și, implicit, la sistemul asigurărilor sociale.

Potrivit art. 2 alin. 1 din **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicată, prevede că „prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenența la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice”.

Potrivit art. 4 coroborat cu art. 16 din **Constituția României**, cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, iar „România este patria comună și indivizibilă a tuturor cetățenilor săi, fără deosebire de rasă, de naționalitate, de origine etnică, de limbă, de religie, de sex, de opinie, de apartenență politică, de avere sau de origine socială.”

Astfel, o situație discriminatorie poate apărea atunci când persoane aflate în situații diferite sunt tratate asemănător, fără ca tratamentul să fie justificat obiectiv de un scop legitim. Considerăm justificată intenția statului de a proteja persoanele cu venituri mici aflate în concediul pentru creșterea copilului până la 2 ani, respectiv 3 ani, prin acordarea unei indemnizații de 600 lei.

Cu toate acestea, aplicarea acestui quantum indiferent de categoria profesională din care aceste persoane provin și implicit fără o diferențiere privind quantumul contribuțiilor acestor persoane la bugetul asigurărilor sociale, se constituie într-o situație discriminatorie, deoarece metodele de atingere ale acestui scop nu sunt adecvate.

Potrivit sistemului actual prevăzut de **O.U.G. nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului**, părinții care beneficiază de concediul de creștere a copilului până la 2 ani, respectiv 3 ani, sunt supuși aceluiași tratament cu privire la acordarea indemnizației de creștere a copilului, în quantum de 600 lei, indiferent de contribuția acestora la bugetul asigurărilor sociale în perioada în care aceștia și-au desfășurat activitatea la locul de muncă.

Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării apreciază că principiul egalității de șanse ar fi evidențiat dacă s-ar adopta un sistem care să exprime atât principiul solidarității (prin acordarea unui quantum minim al indemnizației de creștere a copilului pentru persoanele cu venituri mici), cât și veniturile și contribuțiile persoanelor la bugetul de stat și la sistemul asigurărilor sociale (prin acordarea indemnizației de creștere a copilului într-un quantum proporțional cu contribuția fiecărei persoane la bugetul asigurărilor sociale).”

În vederea remedierii situației analizate și constatate, Colegiul Director recomandă Ministerului Muncii, Familiei și Egalității de Șanse și Ministerului Economiei și Finanțelor să depună diligențele necesare în vederea promovării unui proiect de act normativ prin care să se adopte un sistem care să exprime atât principiul solidarității (prin acordarea unui quantum minim al indemnizației de creștere a copilului pentru persoanele cu venituri mici), cât și veniturile și contribuțiile persoanelor la bugetul de stat și la sistemul

asigurărilor sociale (prin acordarea indemnizației de creștere a copilului într-un cuantum proporțional cu contribuția fiecărei persoane la bugetul asigurărilor sociale).

Colegiul director a adoptat hotărâri similare în cazuri similare (ex.: **Hotărârea nr. 241/16.08.2007**).

Astfel, în analizarea prezentei petiții, Colegiul director al CNCD a constatat existența unei situații discriminatorii sub aspectul tratamentului similar aplicat persoanelor ce contribuie în mod diferit la bugetul de stat (proporțional cu cuantumul veniturilor lor lunare), dar și sub aspectul criteriului de gen deoarece 80% dintre persoanele afectate de acest tratament sunt femei, potrivit datelor statistice oferite de Ministerul Muncii, Familiei și Egalității de Șanse.

Opinie separată a membrilor Colegiului Director, Dezideriu Gergely

1.1. La prezenta opinie achiesează și R T membră în Colegiul Director. Sub aspectul competenței ratiōe materiae a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării de a soluționa aspectele plângerii, pe calea jurisdicțională prevăzută de O.G. nr. 137/2000, republicată, îmi exprim opinia disidentă pentru considerentele următoare:

1.2. Coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și combaterea tuturor formelor de discriminare precum și atribuțiile și domeniul de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul Director este chemat să analizeze în ce măsură obiectul unei petiții este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr.137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, Colegiul Director, analizează în strânsă legătură în ce măsură obiectul unei petiții întrunește, în prima instanță, elementele Art.2 al O.G. nr.137/2000, republicată, cuprins în Capitolul I Principii și definiții al Ordonanței și subsecvent, elementele faptelor prevăzute și sancționate contravențional în Capitolul II Dispoziții Speciale, Secțiunea I-VI din Ordonanță.

1.3. Practic Colegiul Director analizează dacă obiectul unei petiții întrunește elementele Art.2 al O.G. nr.137/2000, republicată, sub aspectul scopului sau efectului creat, ce a dat naștere ori nu, unei circumstanțe concretizate generic în restricție, excudere, deosebire sau preferință, și care circumstanțiat la situația petentului/petentei (petenților/petentelor), ipso facto, poate să îmbrace forma unui tratament diferit, indus între persoane care se află în situații analoage sau comparabile, datorită unor criterii determinate și care are ca scop sau ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

1.4. În măsura în care se reține întrunirea elementelor constitutive ale Art. 2, comportamentul în speță atrage răspunderea contravențională, după caz, în condițiile în care sunt întrunite elementele constitutive ale faptelor contravenționale prevăzute și sancționate de O.G. nr. 137/2000, republicată.

1.5. Din acest punct de vedere, sub aspectul incidenței art. 2 al O.G. nr. 137/2000, republicată, trebuie luat act de faptul că petenta, în petiția dedusă soluționării, sesizează Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării solicitând constatarea unei fapte de discriminare produsă de dispozițiile Ordonanței de Urgență nr. 148/2005 aprobată prin legea nr. 7/2007. Petenta se consideră discriminată în fapt de prevederile

O.U.G. nr. 148/2005, în speță de prevederile art. 1 al Ordonanței prin care se instituie un quantum unic al indemnizației pentru creșterea copilului în vârstă de până la 2, respectiv 3 ani, considerând că limitarea indemnizației, astfel cum este stabilită de actul normativ în speță, încalcă principiul nediscriminării consacrat de dispozițiile art. 16 alin.1 din Constituția României.

1.6. Raportat la obiectul petiției, astfel cum este formulat, se poate reține că fapta de discriminare invocată, este ipso facto concretizată prin două moduri conexe. Ab initio, împrejurarea nașterii faptei de discriminare este corelativă adoptării de către Guvernul României a Ordonanței de Urgență nr.148 din 3 noiembrie 2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului, publicată în Monitorul Oficial nr. 1.008 din 14 noiembrie 2005. La data intrării în vigoare a Ordonanței de Urgență s-au abrogat prevederile referitoare la concediul și indemnizația pentru creșterea copilului, cuprinse la art. 98, 99, 121, 122, 123, 125, 125¹, 129 și 138 din Legea nr. 19/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, cu modificările și completările ulterioare. (vezi art. 28 din O.U.G. nr. 148/2008). În speță, prin modificarea legislativă survenită, s-a abrogat art. 121 care instituie dreptul asiguraților la indemnizația pentru creșterea copilului până la împlinirea unei vârste determinate, respectiv art. 125 care stabilește quantumul lunar al indemnizației prevăzute la art. 121 alin.1 de 85% din baza de calcul stabilită conform art. 99 din legea nr. 19/2000 cu modificările și completările ulterioare. Astfel, potrivit Art. 1 alin.1 al O.U.G. nr. 148/2005 „Începând cu data de 1 ianuarie 2006, persoanele care, în ultimul an anterior datei nașterii copilului, au realizat timp de 12 luni venituri profesionale supuse impozitului pe venit potrivit prevederilor Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, beneficiază de concediu pentru creșterea copilului în vârstă de până la 2 ani sau, în cazul copilului cu handicap, de până la 3 ani, precum și de o indemnizație lunară în quantum de 800 lei (RON)”.

1.7. În primă instanță, modificarea legislației în materie, survenită prin procesul legislativ (i.e. adoptarea Ordonanței de Urgență nr. 148/2005 de către Guvernul României) a determinat o situație discriminatorie ce a luat naștere prin instituirea prevederilor cuprinse în Art. 1 al O.U.G. nr. 148/2005. Subsecvent, prevederea normativă per se și aplicarea acestei prevederi normative în vigoare, la situația petentei, prin instituirea beneficiului prevăzut de articolul în cauză, prin quantum unic în total de 600 ron, în opinia petentei, circumstanțiază o faptă de discriminare săvârșită de Stat. Aceste împrejurări și cu precădere limitarea indemnizației pentru creșterea copilului, în opinia petentei, relevă o încălcare a principiului nediscriminării consacrat prin dispozițiile art. 16 alin.1 din Constituția României.

1.8. În considerarea obiectului petiției, astfel cum este formulat de petentă, sunt de opinie că împrejurarea nașterii tratamentului ipotetic diferit, decurge sui generis din prevederile Ordonanței de Urgență nr. 148/2005, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, în fapt, în exercitarea competențelor sale, Colegiul Director este chemat să se pronunțe cu privire la o circumstanță ce decurge din procesul legislativ, respectiv, dintr-un act normativ, în speță art. 1 din O.U.G. nr. 148/2005, prevedere ce instituie discriminări, în opinia petentei, în contradicție cu dispozițiile din Constituția României. Desigur, se poate reține că petenta invocă aplicarea prevederii în speță la situația sa particulară, însă această situație pune în discuție un aspect de aplicare a legii. Or, pretinsa discriminare nu își are izvorul într-un fapt volitiv determinat de o acțiune prin care se face ceea ce este interzis de lege ori o omisiune prin care nu se face ceea

ce pretinde legea cât în caracterul prezumtiv neconstituțional al art.1 din O.U.G. nr. 148/2005, sub aspectul egalității. Însăși petenta arată: „Îmi întemeiez cererea pe următoarele: Constituția României, prin art. 16 alin.1 ce garantează dreptul la egalitate: Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări”

1.9. Or, în ceea ce privește procesul legislativ, astfel cum s-a susținut în jurisprudența Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării (vezi spre exemplu Hotărârea nr. 310 din 14.05.2008, Hotărârea nr. 430/22.07.2008, Hotărârea nr. 433 din 30.07.2008 și altele), de plano, Colegiul Director este de opinie că adoptarea sau modificarea unor acte normative nu poate fi asimilată unui comportament în sensul prevederilor Ordonanței de Guvern nr. 137/2000, republicată. În plus, Constituția României consacră pe de o parte, în conformitate cu art. 74 alin.1 inițiativa legislativă ce se exercită între alte subiecte, inclusiv de către Guvern iar în condițiile art. 114 din Constituție, în baza legii de abilitare, Guvernul adoptă ordonanțe, respectiv ordonanțe de urgență. Or este de natura evidenței că modificarea, completarea ori abrogarea unor acte normative nu poate atrage după sine o eventuală răspundere contravențională.

1.10. Astfel cum a reținut și Curtea Constituțională în Decizia nr. 1.011 din 8 noiembrie 2007 publicată în Monitorul Oficial nr. 809 din 27 noiembrie 2007 și a reiterat în Deciziile sale cu nr. 818, 819, 820 și 821 din 3 iulie 2008, publicate în Monitorul Oficial nr. 537 din 16.07.2008 „Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare este o *reglementare specială care stabilește comportamentele considerate discriminatorii* în viziunea legiuitorului și creează mecanismele prin care orice tip de discriminare poate fi sancționat și eliminat”.

Curtea Constituțională în mod expres desprinde scopul legiuitorului în reglementarea acelor „comportamente”, i.e. împrejurări de fapt aplicate la situația unor persoane, grupuri de persoane sau comunități comparativ cu alte persoane, grupuri de persoane ori comunități, ce pot fi reținute ca discriminatorii în ipotezele prevăzute de Ordonanța nr. 137/2000 republicată. Dealtfel, în deciziile sus menționate, Curtea Constituțională arată în mod explicit că „*actul normativ criticat sancționează contravențional orice deosebire, excludere, restricție sau preferință care are ca scop ori efect restrângerea sau înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în domeniul politic, economic, social și cultural ori în orice alte domenii ale vieții publice, dacă deosebirea, excluderea, restricția sau preferința se datorează apartenenței la o rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială, respectiv convingerilor, sexului sau orientării sexuale ori apartenenței la o categorie defavorizată*”.

1.11. Este evident în acest sens, că acele comportamente considerate discriminatorii și care sunt sancționabile contravențional nu pot fi echivalate sau asimilate cu procesul legislativ, în speță situațiile ce implică modificarea, completarea sau abrogarea unor prevederi legale de către legiuitor, respectiv Guvern.

1.12. În raport cu statuările Curții Constituționale relativ la O.G. nr. 137/2000, republicată, este lipsit de echivoc faptul că, prin natura sa, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării investighează, constată și sancționează fapte de discriminare. Corelativ obiectului petiției și raportat la discriminarea instituită, în opinia petentei, prin prevederile art. 1 din O.U.G. nr. 148/2005 cu modificările și completările ulterioare, trebuie ținut cont de faptul că în jurisprudența sa, Colegiul Director a statuat că nu analizează modul de stabilire sui generis, prin lege a unor drepturi în favoarea unor categorii de persoane în mod diferit față de alte categorii ori nereglementarea de

legiuitor a unor aspecte care țin de statutul unei persoane sau categorii de persoane. Din acest punct de vedere, examinarea soluțiilor legislative per se, alese de către legiuitor și conformitatea acestora cu principiul egalității statuat în Constituția României, revine Curții Constituționale.

1.13. Curtea Constituțională s-a pronunțat în repetate rânduri cu privire la dispozițiile Ordonanței de Urgență nr. 148/2005, inclusiv cu privire la prevederile art. 1, între altele prin Decizia nr. 749 din 26 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial nr. 957 din 28 noiembrie 2006, Decizia nr. 936 din 19 decembrie 2006, Decizia nr.66 din 25 ianuarie 2007, Decizia nr. 261 din 20 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial nr. 283 din 27 aprilie 2007, Decizia nr. 1027 din 13 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial nr. 821 din 3 decembrie 2007 etc.

1.14. Or, relativ la obiectul petiției, este indubitabil că „fapta de discriminare” invocată de petentă este în fapt echivalentă cu o problemă de constituționalitate, pe care, de altfel, petenta o susține prin apărările sale sub aspectul incidenței art. 16 alin.1 din Constituție corelativ prevederilor art. 1 din O.U.G. nr. 148/2005. Din acest punct de vedere, răspunderea Statului (astfel cum arată petenta), respectiv a legiuitorului, or în cazul de față a Guvernului ca inițiator al Ordonanței de Urgență, nu poate fi apreciată de Colegiul Director deoarece Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării își exercită atribuțiile strict sub aspectul investigării, constatării și sancționării acelor fapte considerate discriminatorii în viziunea legiuitorului și care atrag răspunderea contravențională.

1.15. De altfel, în măsura în care s-ar admite că pe calea controlului jurisdicțional prevăzut de O.G. nr. 137/2000, republicată, C.N.C.D. poate să constate existența unor situații discriminatorii ce își au izvorul direct în conținutul unui text de lege, s-ar pune în discuție legitimitatea C.N.C.D. de a înălțura consecințele faptelor discriminatorii, prin hotărâri, ce pot duce, în ultimă instanță, la încetarea aplicabilității unor dispoziții de lege, și chiar aplicarea prin analogie a unor alte texte de lege, încălcându-se în mod flagrant principiul separației puterilor în stat, prin interferarea în atribuțiile legislativului dar și ale Curții Constituționale.

1.16. Pentru aceste considerente sunt de opinie că aspectele sezitate nu pot fi asimilate unor fapte de natură contravențională ce pot fi soluționate pe calea controlului exercitat de C.N.C.D. cu atât mai mult cu cât în discuție este pusă o problemă de neconformitate cu principiul egalității, aspect ce intră sub competența exclusivă a Curții Constituționale

1.17. Desigur, pe de altă parte, în acest context, se pune în discuție rolul Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării. Or, astfel cum s-a statuat în jurisprudența Colegiului Director, în materia specifică a nediscriminării, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării poate să adopte puncte de vedere, reprezentând opinii cu caracter de îndrumare, fără forță juridică obligatorie, cu privire la aplicarea principiului nediscriminării. Această activitate trebuie înțeleasă în virtutea rolului specific îndeplinit de Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării și a prevederilor speciale cuprinse în O.G. nr. 137/2000, republicată, precum și în sensul dispozițiilor Directivei Consiliului 2000/43/CE privind aplicarea principiului egalității de tratament între persoane, fără deosebire de origine rasială sau etnică, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene (JOCE) nr. L180 din 19 iulie 2000, a Recomandării Generale nr. 2 a Comisiei Europene împotriva Rasismului și Intoleranței (din cadrul Consiliului Europei) privind instituțiile specializate pentru combaterea

rasismului, xenofobie, antisemitism și intoleranță la nivel național și a Recomandării nr. 7 privind legislația națională referitoare la combaterea rasismului și a discriminării rasiale precum și a Rezoluției Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite nr. 48/134 din 1993 privind instituțiile naționale pentru promovarea și protecția drepturilor omului.

1.18. Astfel, potrivit Directivei Consiliului Uniunii Europene 2000/43/CE, Capitolul III, art. 13 „Statele membre trebuie să desemneze un organism sau organisme pentru promovarea tratamentului egal al tuturor persoanelor, fără discriminare pe criteriul originii rasiale sau etnice...” Potrivit alin.2 al art. 13 „Statele membre trebuie să se asigure că în competența acestor organisme se include: ...- elaborarea de recomandări cu privire la orice chestiuni legate de discriminare”. Potrivit Recomandării Generale nr. 2 a Comisiei Europene împotriva Rasismului și Intoleranței, Capitol C., lit.i. organismele specializate trebuie să aibă între competențe și emiterea de „opinii referitoare la normele de practică anti-discriminare din domeniile specifice” iar potrivit Recomandării Generale nr. 7 privind legislația națională referitoare la combaterea rasismului și a discriminării rasiale, Capitol V Dispoziții comune, parag. 25 „competențele organismului specializat trebuie să includă dreptul de a monitoriza legislația și de a acorda consultanță puterii legislative și executive”. În acest sens, Memorandumul explicativ al Recomandării, la parag. 53 arată că „organismul național specializat trebuie să dețină competența de a formula recomandări autorităților executive și legislative privind ameliorarea legislației, reglementărilor și a practicii”. Potrivit Rezoluției Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite nr. 48/134 din 1993 privind instituțiile naționale pentru promovarea și protecția drepturilor omului, Capitolul Competențe și responsabilități, pct. 3 lit. a i) și lit. b), instituția națională trebuie să aibă competențe, între altele, în „emitere de opinii, recomandări, propuneri și rapoarte în orice chestiuni referitoare la promovarea și protecția drepturilor omului”.

1.19. Astfel cum a statuat Colegiul Director în jurisprudența sa, dispozițiile speciale consacrate în special la nivelul Uniunii Europene, precum și a Consiliului Europei și a Organizației Națiunilor Unite, în materia instituțiilor specializate în domeniul drepturilor omului și în mod deosebit în domeniul nediscriminării, au fost receptate de legiuitorul român, prin legea nr. 324/2006 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 137/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 626 din 20 iulie 2006 care transpune prevederile Directivei Consiliului 2000/43/CE privind aplicarea principiului egalității de tratament între persoane, fără deosebire de origine rasială sau etnică, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene (JOCE) nr. L180 din 19 iulie 2000, și prevederile Directivei Consiliului 2000/78/CE de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament, în ceea ce privește încadrarea în munca și ocuparea forței de munca, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene (JOCE) nr. L303 din 2 decembrie 2000.

1.20. Potrivit art. 16 din O.G. nr. 137/2000, republicată „Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, este autoritatea de stat în domeniul discriminării, autonomă, cu personalitate juridică, aflată sub control parlamentar și totodată *garant al respectării și aplicării principiului nediscriminării, în conformitate cu legislația internă în vigoare și cu documentele internaționale la care România este parte*”. Potrivit art. 18 alin.1 „Consiliul este responsabil cu aplicarea și controlul respectării prevederilor prezentei legi în domeniul sau de activitate, precum și în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative care contravin principiului

nediscriminării". Iar potrivit art. 19 (1) În vederea combaterii faptelor de discriminare, Consiliul își exercită atribuțiile în următoarele domenii: a) prevenirea faptelor de discriminare; b) medierea faptelor de discriminare; c) investigarea, constatarea și sancționarea faptelor de discriminare; d) monitorizarea cazurilor de discriminare; e) acordarea de asistență de specialitate victimelor discriminării".

1.21. Or, în interpretarea coroborată a prevederilor art. 16, art. 18 și art. 19 din O.G. nr. 137/2000, republicată, Colegiul Director a fost de opinie că, lato senso, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării are atribuții de natură a justifica formularea unor puncte de vedere, opinii sau recomandări, cu caracter de îndrumare, fără forță juridică obligatorie, circumscrise analizei principiului nediscriminării.

1.22. Rămânând în mod exclusiv pe terenul și între limitele unei opinii de specialitate, fără forță juridică obligatorie, și pornind de la situația supusă analizei sunt de opinie că în speță principiul tratamentului egal între persoane nu trebuie privit exclusiv din prisma egalității formale sau juridice care statuează că persoanele aflate în situații similare trebuie tratate similar. Egalitatea juridică se conceptualizează pe tratamentul egal bazat pe aparența similitudinii indiferent de contextul general. Or, având în vedere această ipoteză, se formulează cel de-al doilea corolar al principiului tratamentului egal între persoane, în speță, egalitatea substanțială. Egalitatea substanțială are în vedere ipoteza persoanelor aflate în situații diferite ce trebuie tratate diferit, cuprinzând două idei distincte: egalitatea de rezultat și egalitatea de oportunități. A). Egalitatea de rezultat presupune ca rezultatul unei măsuri aplicate unor persoane aflate în situații diferite trebuie să fie egal. Astfel, se recunoaște că aparent tratamentul identic, în practică, poate produce inegalitate datorită unor discriminări anterioare sau curente sau datorită unor diferențe de acces (la resurse, la servicii, la drepturi etc.) În ipoteza egalității de rezultat efectele precum și scopul măsurii aplicate trebuie avute în vedere în mod primordial. B). Egalitatea de oportunități indică faptul că legea poate asigura oportunități egale pentru toate persoanele, luând în considerare pozițiile acestora de start, pentru a avea acces la beneficiile urmărite. Egalitatea de oportunități are ca scop asigurarea de șanse egale dar nu de rezultat. Dealtel, în legislația europeană conceputul este standardizat ca „acțiune pozitivă” dar deseori confundat cu conceptul de „discriminare pozitivă”.

1.23. Curtea Europeană a Drepturilor Omului, Curtea Europeană de Justiție cât și Curtea Constituțională din România, în mod constant și uniform, au reiterat cele două forme ale principiului egalității. Curtea Europeană a Drepturilor Omului, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-si găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă (vezi CEDH, 18 februarie 1991, Fredin c/Suede, parag.60, 23 iunie 1993, Hoffman c/Autriche, parag.31, 28 septembrie 1995, Spadea et Scalabrino c/Italia, 22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75) În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul

este justificat obiectiv. (vezi Sermide SpA v. Cassa Conguaglio Zucchero and others, Cauza 106/83. 1984 ECR 4209, para 28; Koinopraxia Enoseon Georgikon Synetairismon Diacheir iseos Enchorion Proionton Syn PE (KYDEP) v. Council of the European Union and Commission of the European Communities, Cauza C-146/91, 1994 ECR I-4199; Cauza C-189/01 Jippes and others 2001 ECR I-5689, para 129; Cauza C-149/96 Portugal vs. Council 1999 ECR I-8395 oara.91) Curtea Constituțională a României s-a pronunțat statuând în mod constant ca principiul egalității nu se opune ca o lege să stabilească reguli diferite în raport cu persoane care se află în situații diferite. (între altele Decizia nr. 256 din 17 iunie 1997, Decizia nr.154/2001, M.Of. nr.387/2001, CDH 2001, p.914–915) În acest sens, sunt admise soluții legislative diferite pentru situații diferite. (între altele Decizia nr.113/2001, M.Of. nr.317/2001, CDH 2001, p.757; Decizia nr.139/2001, M.Of. nr.330/2001, CDH 2001, p.851) De asemenea, Curtea Constituțională a reținut că instituirea unor reglementări juridice diferențiate în privința drepturilor și obligațiilor unor categorii de cetățeni care se află în situații diferite nu este contrară art.16 alin (1) din Constituție (între altele Decizia nr.294/2001, M.Of.nr.21/2002) și că „situațiile deosebite în care se află diferite categorii de persoane justifică instituirea prin lege de tratamente juridice diferențiate, fără ca acestea să constituie privilegii pentru unii și discriminări pentru alții” (între altele Decizia nr. 438 din 10 mai 2007, Decizia nr.119 din 15 februarie 2007, Decizia nr. 332 din 18 aprilie 2006).

1.24. Din perspectiva principiului de egalitate substanțială, s-ar putea interpreta că instituirea unui beneficiu constând într-o sumă fixă alocată tuturor persoanelor aflate în situația prevăzută de prevederile art. 1 alin.1 din O.U.G. nr. 148/2005 pune în discuție, totuși, ipoteza unor persoane aflate în situații diferite dar care sunt tratate identic. Se poate observa că în susținerea noului sistem, se indică externalizarea prestației din bugetul asigurărilor, fiind trecută la bugetul de stat, instituindu-se astfel un sistem unic noncontributiv potrivit căruia se acordă o sumă fixă. Astfel, indemnizația pentru creșterea copilului a devenit o prestație de asistență socială cu caracter universal bazată pe principiul solidarității sociale menită să asigure tuturor familiilor, indiferent de câștigurile pe care acestea le realizează, condiții egale de creștere a copiilor.

1.25. Așa cum a statuat în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a arătat că Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 148/2005 „institue o formă de protecție socială destinată familiilor cu copii în vârstă de până la 2 ani, respectiv 3 ani în cazul copiilor cu handicap, din necesitatea îmbunătățirii echilibrului social-economic al familiei, prin susținerea acesteia în vederea creșterii copilului, în scopul stimulării creșterii natalității și diminuării fenomenului de abandon al copiilor”. (vezi între altele, Decizia Curții Constituționale nr. 937 din 19 decembrie 2006)

1.26. În reținerea situației diferite a persoanelor care se afla în ipoteza Art. 1 din O.U.G. nr. 148/2005 trebuie precizat că noul sistem instituit nu poate fi disociat complet de orice contribuție, deoarece însăși teza primară a prevederii normative pornește de la premisa că persoanele care, în ultimul an anterior datei nașterii copilului, au realizat venituri profesionale supuse impozitului pe venit potrivit prevederilor Legii nr. 571/2003 privind codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, beneficiază de prevederile actului normativ în speță. În consecință, persoanele care nu au realizat venituri supuse impozitului pe venit și implicit venituri pentru care s-au calculat și reținut sume pentru bugetul asigurărilor sociale nu beneficiază de respectivele prevederi.

1.27. Din acest punct de vedere, Curtea Constituțională a constatat că „indemnizația pentru creșterea copilului constituie o măsură concretă de protecție socială, iar acordarea sa este condiționată, în mod justificat, de cerința existenței unei perioade contributive minime.” (vezi între altele, Decizia Curții Constituționale nr. 749 din 26 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial nr. 957 din 28 noiembrie 2006) Astfel, în fapt, se poate conchide că nu orice persoană beneficiază de indemnizația prevăzută ci se condiționează acordarea acesteia de obținerea de venituri și implicit de plata unor impozite și a unor contribuții. Or, plasându-ne în domeniul contributivității, este evident că persoanele care se afla în situația determinată prevăzută de Art. 1 din O.U.G. nr. 148/2005, i.e. persoanele care au realizat timp de 12 luni venituri profesionale supuse impozitului pe venit în raport de persoanele care nu au contribuit la buget timp de 12 luni, datorită nerealizării de venituri supuse impozitului pe venit, se află în situații diferite. Tocmai din aceste considerente, Curtea Constituțională a statuat că nu se încalcă prevederile art. 16 din Constituție fiind „dreptul exclusiv al legiuitorului să stabilească, în mod diferențiat și condiționat, acordarea indemnizației pentru creșterea copilului, ținând seama de situația obiectiv diferită a părinților, potențiali beneficiari ai acestei indemnizații”. (vezi Decizia Curții Constituționale nr. 749 din 26 octombrie 2006)

1.28. Or, pornind de la premisa legăturii existente între calitatea de contribuabil ce derivă implicit din realizarea de venituri impozabile și acordarea beneficiului prevăzut de actul normativ, trebuie avut în vedere că persoanele care au realizat timp de 12 luni venituri profesionale supuse impozitului, nu realizează un quantum egal de venituri iar contribuțiile acestor persoane sunt diferite fiind corelate veniturilor profesionale obținute și supuse impozitului. Din acest punct de vedere, s-ar putea interpreta că persoanele aflate în ipoteza prevăzută de art. 1 alin.1 din O.U.G. nr. 148/2005 nu intră sub incidența unui raport de analogie sau comparabilitate, plasându-se în situații obiectiv diferite nu atât sub aspectul veniturilor realizate cât sub aspectul impozitului și contribuțiilor virate la bugetul statului. În ideea principiului egalității substanțiale, astfel cum a statuat și Curtea Constituțională, „situațiile deosebite în care se află diferite categorii de persoane justifică instituirea prin lege de tratamente juridice diferențiate, fără ca acestea să constituie privilegii pentru unii și discriminări pentru alții” (între altele Decizia nr. 438 din 10 mai 2007, Decizia nr.119 din 15 februarie 2007, Decizia nr. 332 din 18 aprilie 2006).

1.29. În speță, s-ar putea interpreta, pe de o parte, că indemnizația pentru creșterea copilului nu a dobândit caracterul unei prestații de asistență socială cu caracter universal, devreme ce acesta este acordată doar unui segment de persoane, fiind condiționată sine qua non de îndeplinirea unor condiții obiective de realizare de venituri iar pe de altă parte, instituirea unui quantum unic/fix, omite situația diferită a persoanelor care, în ultimul an anterior datei nașterii copilului, au realizat timp de 12 luni venituri profesionale diferite supuse impozitului pe venit, cu o contribuție corelativă diferită. Din acest punct de vedere, Curtea Constituțională a statuat în mod constant în jurisprudența sa că principiul egalității în drepturi nu presupune omogenitate, astfel că situații juridice diferite justifică instituirea unui tratament juridic diferențiat.

1.30. Or, în acest sens, s-ar putea interpreta că măsura instituită prin Art. 1 din O.U.G. nr. 148/2005 tratează identic persoane aflate în situații diferite. Atât în doctrina, cât și în jurisprudența constituțională s-a statuat în mod constant că principiul egalității în fața legii nu înseamnă uniformitate, ci presupune instituirea unui tratament egal în situații care nu sunt diferite. De aceea, nu sunt excluse, ci, dimpotrivă, sunt admise

soluții legislative diferite pentru situații diferite. (Decizia nr.1162/2007, Decizia nr.113/2001, M.Of. nr.317/2001, CDH 2001, p.757; Decizia nr.139/2001, M.Of. nr.330/2001, CDH 2001, p.851, Decizia nr.294/2001, M.Of.nr.21/2002)

1.31. Sub acest aspect, prevederile normative în discuție ar putea fi interpretate ca venind în contradicție cu principiul egalității însă opțiunea legiuitorului și examinarea soluțiilor legislative alese de către legiutor precum și conformitatea acestora cu principiul egalității statuat în Constituția României, revine Curții Constituționale.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicată, cu 5 voturi pentru și 2 voturi împotriva (dl. Dezideriu Gergely și dna. Roxana Paula Truinea, membri Colegiu Director CNCD)

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Prevederile cuprinse în **O.U.G. nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului**, cu modificările ulterioare, sub aspectul modalității de tratament aplicat persoanelor cu venituri (și implicit contribuții) mari, prin acordarea unei sume de 600 RON, fără a ține cont de contribuția mai mare la bugetul de stat și la bugetul asigurărilor sociale, reprezintă discriminare potrivit art. 2 alin. 1 și 4 al **O.G. nr. 137/2000**, republicat;
2. Recomandă Ministerului Muncii, Familiei și Egalității de Șanse promovarea unui proiect de act normativ care, pentru indemnizația de creșterea copilului, crează un sistem care să exprime atât principiul solidarității (prin acordarea unui quantum minim al indemnizației de creștere a copilului pentru persoanele cu venituri mici), cât și veniturile și contribuțiile persoanelor la bugetul de stat și la sistemul asigurărilor sociale (prin acordarea indemnizației de creștere a copilului într-un quantum proporțional cu contribuția fiecărei persoane la bugetul asigurărilor sociale).
3. O copie a prezentei hotărâri se va comunica părților.

V. Modalitatea de plată a amenzii - Nu este cazul

VI. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată în termenul legal potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ** la instanța de contencios administrativ.

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC - Membru

COMSA CORINA NICOLETA – Membru

GERGELY DEZIDERIU – Membru

IONIȚĂ GHEORGHE – Membru

NIȚĂ TIBERIU DRAGOȘ – Membru

TRUINEA PAULA ROXANA – Membru

VASILE ANA MONICA - Membru

Data redactării 7.11.2008

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.